

Punctul de vedere al lui Dumnezeu asupra războiului și violenței

„El face să înceteze războaiele până la marginile pământului; el rupe arcul și taie sulița în două; el arde carele în foc.”

Psalmul 46:9

Ne aflăm deja în secolul XXI. Condițiile mondiale se deteriorează rapid. Oamenii în care am avut încredere, lucrurile pe care le-am cunoscut și de care ne-am bucurat, pe care le-am considerat chiar de la sine înțelese, dispar. Mulți oameni din lumea de astăzi trăiesc într-o stare constantă de teamă. Vedem cu ochii noștri că tensiunile mondiale sunt la un nivel fără precedent. Conflictele, războaiele și actele de terorism umplu acum titlurile ziarelor și știrile. Lumea este cuprinsă de o frenezia care i-a determinat pe mulți să se teamă pentru propria existență. Pe pământ se desfășoară o luptă între presupusele puteri ale binelui și ale răului. A fost lansat un apel la arme, care a dus la violență ca

răspuns la violență. S-a exercitat o presiune foarte mare asupra indivizilor pentru a „se alătura luptei” cu orice preț.

Omenirea în general nu se uită la Dumnezeu pentru ajutor, ci se bazează pe propriile metode pentru a aduce pacea în lume. În acest context, copilul lui Dumnezeu se confruntă cu multe decizii importante. Ce ne învață Scripturile cu privire la violență, război și ucidere? Cum pot fi folosite Scripturile ca bază pentru a ne opune războiului și violenței? Sperăm că discuția care urmează va ajuta cititorul să găsească răspunsuri la aceste întrebări importante.

Descrieri ale lui Dumnezeu în Vechiul Testament

Dumnezeu este adesea descris în Biblie folosind termeni războinici - „mânia Domnului” și „furia Domnului”, așa cum se menționează în Numeri 11:10,33. Tatăl Ceresc este ca „un foc mistuitor”, pentru că „este un lucru înfricoșător să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu”. (Deuteronom 4:24; Evrei 10:31). „Răzbunarea și răsplata îmi aparțin.” (Deuteronom 32:35). Domnul este „un Dumnezeu gelos” și „un om de război”, care se ridică să judece națiunile la timpul stabilit de El. Exodul 20:5; 15:3

Oamenii de război ai lui Israel

În relația lui Dumnezeu cu națiunea Israelului, vedem că aceștia au fost instruiți să se numere pe ei înșiși după armatele lor. „Domnul a vorbit lui Moise în pustia Sinai, în cortul adunării e, ... după ce au ieșit din țara Egiptului, zicând: Numărați toată adunarea copiilor lui Israel, după familiile lor, după casele părinților lor, cu numărul numelor lor, fiecare bărbat după recensământul lor; De la vârsta de douăzeci de ani în sus, toți cei care sunt în stare să meargă la război în Israel: tu și Aaron să-i numărați după armatele lor.” Numeri 1:1-3

Israelii erau adesea conduși de oameni de război în luptele lor pentru a cuceri țara promisă. Iosua, „căpetenia oștirii Domnului”, a fost instruit de un înger cum să distrugă Ierihonul. (Iosua 5:14; 6:2-5). Cu sunetul trâmbițelor și intervenția divină, zidurile orașului „s-au prăbușit” și au fost „distruse complet”. Iosua 6:20,21

Dumnezeu și-a învățat poporul cum să lupte. David ne spune: „Binecuvântat să fie Domnul, tăria mea, care îmi învață mâinile să lupte și degetele să se lupte: bunătatea mea și cetatea mea, turnul meu înalt și izbăvitorul meu, scutul meu și cel în care mă

încred, care supune poporul meu sub mine.” Psalmii 144:1,2

Dumnezeu luptă pentru poporul Său

Dumnezeu a luptat pentru poporul Său când acesta era urmărit de Faraon, împăratul Egiptului, și de armata sa de cai și care de luptă d . „Când Faraon s-a apropiat, copiii lui Israel au ridicat ochii și au văzut că egiptenii mășăluiau după ei; și s-au înfricoșat foarte tare; și copiii lui Israel au strigat către Domnul. ... Moise a zis poporului: „Nu vă temeți, stați liniștiți și vedeți salvarea Domnului, pe care El o va arăta astăzi; căci pe egiptenii pe care i-ați văzut astăzi, nu-i veți mai vedea niciodată. Domnul va lupta pentru voi, iar voi veți sta liniștiți.” (Exodul 14:10-14). Apele mării s-au despărțit prin puterea lui Dumnezeu, și oștirea lui Israel a fost izbăvită; armatele Egiptului au fost distruse.

Povestind o experiență ulterioară, „Domnul a vorbit lui Moise, zicând: Răzună pe copiii lui Israel de pe capul madianiților: ... Și Moise a vorbit poporului, zicând: Înarmați-vă unii dintre voi pentru război și să mergeți împotriva madianiților, ... Din fiecare trib, o mie, din toate triburile lui Israel, să trimiteți la război. ... Și au ucis pe împărații Madianului.” Numeri 31:1-8

„Un timp pentru fiecare scop”

Un alt set de versete din Vechiul Testament care trebuie luate în considerare se găsește în Ecclesiastul 3:1,3,8: „Pentru toate lucrurile există un timp și un moment pentru fiecare scop sub cer: ... Un timp pentru a ucide și un t pentru a vindeca; un timp pentru a dărmă și un timp pentru a zidi; ... Un timp pentru a iubi și un timp pentru a urî; un timp pentru război și un timp pentru pace.” Mulți oameni au folosit aceste versete pentru a justifica uciderea și războiul. Cu toate acestea, când examinăm mai atent, vedem că Solomon scria ca urmare a numeroaselor sale experiențe și observații din trecut. El prezintă un punct de vedere din perspectivă socială. El vede oamenii muncind din greu în tot felul de întreprinderi și întreabă cu înțelepciune: „Ce câștig are cel ce muncește în ceea ce muncește? Am văzut truda pe care Dumnezeu a dat-o fiilor oamenilor să o exercite.” versetele 9,10

Solomon încheie discuția sa din Cartea Ecclesiastului cu: „Să ascultăm concluzia întregii chestiuni: Temeți-vă de Dumnezeu și păziți poruncile Lui, căci aceasta este întreaga datorie a omului. Căci Dumnezeu va aduce la judecată orice faptă, cu orice lucru ascuns, fie că este bun, fie că este rău.” Ecclesiastul 12:13,14

Un Dumnezeu al iubirii

În lumina celor de mai sus, punem acum o întrebare legitimă pe care mulți o pun: dacă Dumnezeu este un Dumnezeu al iubirii, așa cum ne spune Biblia, cum putem înțelege poruncile sale către copiii lui Israel, cum ar fi aceea de a-și „distruge” dușmanii? (1 Ioan 4:8,16; Deuteronom 12:2; 20:17). Trebuie să ne amintim că națiunea Israel era poporul legământului lui Dumnezeu: „Numai pe voi v-am cunoscut dintre toate familiile pământului.” Amos 3:2

Faptul că copiii lui Israel erau poporul ales al lui Dumnezeu este învățat în mod clar în Biblie. Remarcăm aceste cuvinte ale profetului Ieremia: „Așa am făcut să se lipească de Mine toată casa lui Israel și toată casa lui Iuda, zice Domnul, ca să-Mi fie popor, nume, laudă și slavă.” Eu voi fi „Dumnezeul tuturor familiilor lui Israel, iar ei vor fi poporul Meu.” (Ieremia 13:11; 31:1). Vorbind lui Iacov, tatăl celor douăsprezece triburi ale lui Israel, Dumnezeu a spus: „În tine și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate familiile pământului.” Geneza 28:14

Țara Canaanului fusese promisă „seminței” sau descendenților lui Avraam – adică Israelului – cu secole în urmă. (Geneza 11:31; 12:5-7). Cu toate acestea, alte popoare se stabiliseră în țară înainte de sosirea israeliților ca moștenitori de drept sub

conducerea lui Iosua. În țara promisă Canaan existau condiții teribile când Israelul a venit să o stăpânească. Filistenii, amorii și alții care ocupau țara erau foarte corupți, deoarece se angajau în toate formele de închinare idolatră, chiar și în sacrificii umane în legătură cu dumnezeii și religia lor falsă . (Deuteronom 18: 9-14). Acest lucru se datora faptului că răutatea și depravarea lor ajunseseră la un nivel atât de ridicat încât Dumnezeu, în înțelepciunea și dreptatea Sa, a considerat că cel mai bine era să-i distrugă și să pună în țară un popor care, sub îndrumarea Sa, ar fi atins un nivel mai înalt de civilizație.

Astfel, Dumnezeu i-a îndrumat pe israeliți să cucerească Canaanul. Nu a fost ceva făcut fără permisiunea și îndrumarea Lui. Înainte de a intra în țara promisă, Domnul stabilise un sistem de legi cu israeliții. Ei înțelegeau că, dacă nu respectau acele legi, vor fi pedepsiți. Una dintre aceste legi era: „Să nu ucizi”. (Exodul 20:13). Vecinii lui Israel îi atacau constant, dar dacă Israel se supunea lui Dumnezeu, El îi ajuta. Dacă însă nu se supuneau lui Dumnezeu, El le permitea dușmanilor lor să învingă. Leviticul 26:3,6-8,14,17

O situație temporară

Mai târziu, în Vechiul Testament, Dumnezeu a arătat clar prin profeți că perioada actuală de rău, ură, război și sărăcie era o situație temporară. Planul Său va elimina în cele din urmă toate războaiele, ura, disperarea și sărăcia. Acest lucru se va întâmpla când va fi înființată împărăția Sa. Prin profetul Isaia, Dumnezeu a spus despre acest timp: „Vor prefăce săbiile lor în pluguri și sulitele lor în seceri; o națiune nu va mai ridica sabia împotriva alteia și nu vor mai învăța războiul.” „Nu vor mai face rău și nu vor mai distruge în tot muntele Meu cel sfânt.” Isaia 2:4; 11:9

Viziunea Noului Testament asupra războiului

Să luăm în considerare acum învățăturile lui Dumnezeu din Noul Testament, în care devine repede evident că a avut loc o schimbare. Tatăl Ceresc se poartă acum diferit cu națiunea Israelului, și totul începe cu Fiul Său, Isus. În existența Sa pre-umană, Fiul lui Dumnezeu este numit „Cuvântul [greacă: logos]” lui Dumnezeu. (Ioan 1:1). Mai târziu, în același capitol, Ioan scrie: „Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, (și noi am văzut slava Lui, slava ca a Unuia născut din Tatăl), plin de har și de adevăr.” (versetul 14). „El era în lume, și lumea a fost

făcută prin El, și lumea nu L-a cunoscut. El a venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit.” (versetele 10,11). Știm că „ai Săi” se referă la națiunea Israel. El a fost respins de ei, împlinind astfel Scriptura: „El este disprețuit și respins de oameni.” Isaia 53:3

Când Pilat i-a întrebat pe iudeii adunați la judecata Domnului nostru: „Ce să fac cu Isus, cel numit Hristos?”, toți i-au răspuns: „Să fie răstignit!” (Matei 27:22). După cum citim la sfârșitul relatării, Pilat și-a spălat mâinile de această chestiune, ne găsind nicio vină în El. „Atunci tot poporul a răspuns și a zis: Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri.” Matei 27:25

De-a lungul slujirii sale, Isus a dorit să ajute Israelul. „Ierusalime, Ierusalime, care ucizi proorocii și pietrezi pe cei trimiși la tine, de câte ori am vrut să adun pe copiii tăi, cum adună găina puii sub aripile ei, și voi n-ați vrut! Iată, casa voastră vă va fi lăsată pustie.” (Luca 13:34,35). Din cauza acestei respingeri a Fiului unic al lui Dumnezeu, Israelul nu a reușit să obțină ceea ce căuta de mult timp. Ei doreau să obțină binecuvântări și prosperitate continue sub îndrumarea lui Dumnezeu. „Ce să spunem atunci? Israel nu a obținut ceea ce căuta... (După cum este scris: Dumnezeu le-a dat un duh de adormire, ochi

ca să nu vadă și urechi ca să nu audă;). până în ziua de azi.” Romani 11:7,8

Exemple care ne învață

Menționăm din nou, folosind Scripturile, scopul relației lui Dumnezeu cu Israelul în Vechiul Testament. „Fraților, nu vreau să ignorați că toți părinții noștri [israeliții] au fost sub nor și toți au trecut prin mare; ... Acum, aceste lucruri au fost exemple pentru noi, pentru ca să nu poftim la lucrurile rele, cum au poftit și ei.” 1 Corinteni 10:1,6

Din această relatare avem avertismente și ocazia de a învăța din eșecurile lui Israel, astfel încât să putem face tot ce ne stă în putință pentru a-L sluji pe Dumnezeu. Israelul natural nu a fost niciodată moștenitor necondiționat al vreunei părți din promisiunea făcută lui Avraam: „În tine vor fi binecuvântate toate familiile pământului.” (Geneza 12:3). Când Dumnezeu a încheiat legământul cu Israel, înțelegerea era că, dacă vor păzi Legea, vor avea viață veșnică. Acest lucru le-ar fi permis să moștenească promisiunea făcută lui Avraam și le-ar fi dat privilegiul de a binecuvânta „toate familiile pământului”.

Moștenitori ai promisiunilor lui Dumnezeu

Cuvintele apostolului Petru, „Promisiunea este pentru voi și pentru copiii voștri”, sunt în deplină armonie cu toate relațiile Domnului cu Israel, inclusiv legământul său cu ei ca copii ai slujitorului său Avraam. (Faptele Apostolilor 2:39). Ei încă mai aveau această speranță în zilele lui Isus din Ier , după cum a spus Pavel: „Speranța acestei promisiuni o au cele douăsprezece triburi ale noastre, care slujesc lui Dumnezeu zi și noapte”. (Faptele Apostolilor 26:7). Când Israel, ca națiune, s-a dovedit nevrednic să devină moștenitor al promisiunilor lui Avraam, a fost, simbolic vorbind, rupt, iar neamurilor li s-a dat ocazia să fie altoite pentru a le lua locul. Aceste neamuri, acum ca indivizi, puteau deveni părtași la „rădăcina și grăsimea măslinului”, adică la promisiunile lui Avraam. Romani 11:17

De atunci, numai acei indivizi, evrei sau neamuri, care L-au acceptat pe Cristos, au devenit „moștenitori conform promisiunii”, ca membri ai seminției spirituale a lui Avraam. (Galateni 3:29). „Piatra [Isus] pe care au respins-o zidarii [Israelul ca națiune], aceea a devenit capul unghiului: ... Împărăția lui Dumnezeu vă va fi luată și va fi dată

unei națiuni care va aduce roadele ei.” Matei 21:42,43

Deoarece Israelul nu era pregătit să fie folosit pentru binecuvântarea altor națiuni, statutul pe care îl aveau în temeiul legământului lor cu Dumnezeu a încetat, iar promisiunea de a fi „o împărăție de preoți și un neam sfânt” a încetat, de asemenea, să le mai aparțină (Exodul 19:6). A fost „dată unei națiuni”, Israelului spiritual – „o preoție împărătească, un neam sfânt”. (1 Petru 2:9). Ni se spune că această națiune dăul este separată și distinctă de toate celelalte și este adunată de Dumnezeu din toate popoarele pământului – „un popor pentru numele Lui”. Faptele Apostolilor 15:14

Respingerea violenței și a războiului

Domnul nostru Isus Cristos este cu siguranță cheia schimbării învățăturilor prezentate în Noul Testament. Isus a respins conceptele de violență și război care deveniseră cunoscute și acceptate în lume. Prin învățăturile sale și prin exemplul său, el ne-a oferit un standard mult mai înalt. „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă vă veți iubi unii pe alții” (Ioan 13:34,35). Aceasta este o poruncă mai înaltă, o lege mai înaltă decât cea dată

evreilor în legământul lor cu Dumnezeu. Legea dată de Cristos este legea legământului creștin; este legea iubirii. Ea e dată tuturor celor care au intrat în școala lui Cristos și care speră să devină parte din Israelul spiritual. Isus a rezumat porunca iubirii în felul ăsta: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. ... Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Matei 22:37,39

Violența, ca urmare a păcatului, este foarte răspândită în lumea de astăzi. Ea există sub multe forme și afectează aproape toate culturile într-un fel sau altul. Satana, autorul păcatului, umblă prin lume „ca un leu care răcnește, căutând pe cine să înghită” (1 Petru 5:8). El este „dumnezeul acestei lumi” și „a orbit mințile celor ce nu cred” (2 Corinteni 4:4). Din cauza influenței lui Satana, violența pătrunde în societatea de astăzi.

Astăzi vedem violență în familie, între vecini, în școli, biserici și la locul de muncă, chiar și între străini, ca să nu mai vorbim de conflictele violente dintre națiuni. Toate acestea sunt contrare învățăturilor lui Isus. El a respins violența și folosirea forței personale pentru a rezolva disputele. În Ioan 18:10,11, de exemplu, Isus l-a corectat pe Petru pentru că a scos sabia împotriva unui slujitor al marelui preot, ceea ce

a dus la rănirea slujitorului. El i-a spus lui Petru: „Pune sabia în teacă”.

Nu mai auzim niciodată că ucenicii ar fi folosit forța sau violența în slujba Domnului. Isus ar fi putut chema în ajutor „douăsprezece legiuni de înger”, dar nu a făcut acest lucru (Matei 26:53). El nu a fost dispus să folosească puterea divină pentru binele său personal. Isus nu s-a rugat niciodată pentru a fi izbăvit de necazurile sale, ci le-a îndurat cu bucurie ca parte a jertfei sale. Ucenicii lui Hristos ar trebui să facă același lucru. „Să aveți în voi aceeași dispoziție care a fost și în Cristos Isus.” Filipeni 2:5

O nouă atitudine față de dușmani

Domnul nostru a predicat și despre o nouă atitudine față de dușmanii noștri. „Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc.” (Matei 5:44). La prima vedere, am putea spune că acesta este un standard ridicat de atins, și am avea dreptate. Acest tip de iubire depășește cu mult iubirea față de aproapele. Se spune că este ușor să-i iubim pe cei care ne iubesc. Pentru a ne iubi dușmanii, însă, este nevoie de o inimă atât de plină de iubire încât nici măcar un dușman să nu poată stârni în inimile noastre intenții

rele. Nu ar mai fi loc pentru acte de răzbunare sau ură.

Asta nu înseamnă că aprobăm răul sau nedreptatea, ci că nu trebuie să luăm parte la ele. Ne opunem oprimării celor slabi și neajutorați. Mentalitatea multora din lumea de astăzi este de a justifica răul făcut altora pentru a se salva pe sine. Trebuie să „urăscem răul și să iubim binele”, dar nu trebuie să răsplătim răul altora, nici măcar dușmanilor noștri (Amos 5:15). Să ne amintim că cei care păcătuiesc și fac răul în ochii lui Dumnezeu vor primi răsplata lor. 1 Corinteni 3:8

Principii de viață

Domnul nostru Isus a învățat principii de viață caracterizate prin compasiune, blândețe, milă, puritate și împăciuire. „Fericiți cei care plâng: ... Fericiți cei blânzi: ... Fericiți cei milostivi: ... Fericiți cei cu inima curată: ... Fericiți cei care împacă, căci ei vor fi numiți fii ai lui Dumnezeu.” (Matei 5:4-9). Domnul nostru a rostit aceste cuvinte în Predica de pe Munte pentru a-i învăța pe ucenicii săi și, la rândul lor, pe noi. El dorește ca noi să fim plini de compasiune față de cei aflați în situații dificile, să practicăm blândețea și stăpânirea de sine, să fim milostivi față de ceilalți, să avem inimi curate, lipsite

de mânie și răutate, și să fim întotdeauna făcători de pace. Nu vom putea întotdeauna să facem aceste lucruri în mod perfect, dar vrem să avem intenții perfecte și pure. Poporul Domnului trebuie să fie de ajutor. „Deci, cât timp avem ocazia, să facem bine tuturor oamenilor” și să nu ne alăturăm sentimentelor acestei lumi în război. Galateni 6:10

Puritatea inimii față de Dumnezeu se manifestă în eforturile de a trăi în pace și de a promova pacea în ceilalți. Apostolul Pavel a scris: „Pe cât posibil, trăiți în pace cu toți oamenii ” (Romani 12:18). Acest lucru este deosebit de necesar în vremea în care trăim, chiar dacă pacea nu ne este răsplătită.

Dușmanii dreptății iubesc „întunericul mai mult decât lumina, pentru că faptele lor erau rele” (Ioan 3:19). Domnul nu îi caută pe aceștia, ci pe cei care sunt atât de credincioși principiilor dreptății, încât le vor pune în practică chiar și față de dușmanii lor, atunci când sunt persecutați. „Fericiți sunteți voi, când oamenii vă vor ocări și vă vor persecuta și vor spune tot felul de lucruri rele împotriva voastră în mod fals, din cauza Mea. Bucurați-vă și veseliți-vă, căci răsplata voastră este mare în ceruri.” (Matei 5:11,12). Apostolul Petru a scris, de asemenea: „Dacă cineva suferă ca creștin, să nu se rușineze, ci să slăvească pe Dumnezeu pentru aceasta.” (1 Petru 4:16). Domnul nostru ne dă o asigurare personală când ne spune:

„În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.” Ioan 16:33

Responsabilitățile creștinilor

Trebuie să ascultăm de legile omenești atunci când acestea nu sunt în conflict cu legile lui Dumnezeu. Cu toate acestea, atunci când sunt în conflict, creștinul trebuie să fie responsabil față de legile lui Dumnezeu, nu față de cele omenești. Observați avertismentele care ne sunt date în această privință. „Voi sunteți o generație aleasă, o preoție împărătească, o națiune sfântă, un popor deosebit, pentru ca voi să arătați laudele Celui care v-a chemat din întuneric în lumina Sa minunată. ... Preaiubiților, vă îndemn, ca străini și pelerini, să vă abțineți de la poftele trupești, care se războiesc împotriva sufletului.” (1 Petru 2:9,11). „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni.” Faptele Apostolilor 5:29

Știm că Tatăl Ceresc consideră ascultarea de voia Sa o chestiune foarte importantă. Acest lucru ne-a fost arătat prin numeroasele lecții pe care le-am învățat cu privire la națiunea Israel. Un principiu important pe care Isus ne-a învățat este acesta: „Dați deci Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu” (Matei 22:21). Ni se mai

spune: „Supuneți-vă tuturor legilor omenești, pentru Domnul” (1 Petru 2:13). „Dați deci tuturor ce le este datorat: tributul cui i se datorează tributul, vama cui i se datorează vama, ... cinste cui i se datorează cinstea” (Romani 13:7). Toate aceste principii se aplică, cu excepția cazului în care conștiința noastră formată și legile lui Dumnezeu ar fi încălcate.

Tatăl Ceresc lucrează totul în această lume tulburată, conform planurilor și scopurilor Sale. El privește în special modul în care trăim conform învățăturilor care ne-au fost revelate de Fiul Său preaiubit. Furtunile aprige ale timpului prezent „vor încerca lucrarea fiecăruia, pentru a vedea ce fel de lucrare este” (1 Corinteni 3:13). Ele vor revela tipul de caracter pe care l-am dezvoltat în timpul vieții noastre. Credința noastră ar trebui să fie clădită pe promisiunile prețioase ale lui Dumnezeu, care sunt descrise ca „aur, argint, pietre prețioase”. Nu trebuie să clădim în mod necorespunzător cu alte materiale care nu rezistă acestei încercări prin foc. Apostolul ne spune că tot ceea ce este clădit conform teoriilor, metodelor și tradițiilor omenești, descrise ca „lemn, paie, tufișuri”, va fi distrus. versetele 10-15

Tatăl Ceresc permite tuturor națiunilor să se amăgească singure, crezând că pot rezolva toate problemele lumii. Am văzut că pacea nu a durat niciodată mult timp; noi conflicte apar brusc.

Dumnezeu a permis aceste evenimente pentru a pregăti lumea omenirii pentru împărăția Sa de pace veșnică, care va fi condusă de Fiul Său, Cristos Isus, „Prințul Păcii”. (Isaia 9:6,7). „Vie împărăția Ta. Facă-se voia Ta pe pământ”, ne-a învățat Isus să ne rugăm. Matei 6:10

Gânduri finale

În experiențele Vechiului Testament ale Israelului, Dumnezeu a permis războaiele pentru a îndeplini anumite scopuri legate de promisiunile inițiale care fuseseră făcute lui Avraam, Isaac și Iacov. Majoritatea acestor conflicte erau legate de țara care fusese promisă cu secole în urmă poporului Israelului din , dar care fusese ocupată de națiuni păgâne și rele. Astfel de războaie și conflicte au fost autorizate de Dumnezeu, și nu de oameni sau de guverne pământești.

În contrast, în Noul Testament, acele experiențe anterioare ale Israelului își îndepliniseră scopul în ceea ce-L privea pe Dumnezeu. Acest scop era ca lecțiile pe care le învățaseră prin aceste experiențe dificile să le servească drept „învățător” pentru a-i aduce la Cristos, Prințul Păcii. Galateni 3:24

Isus a respins conceptele de violență și război. El a învățat prin exemplu și prin stabilirea poruncii „să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta” și „să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”. (Matei 22:37,39). Această nouă atitudine față de dușmanii noștri respinge folosirea forței, a violenței și a uciderii. Astfel, Pavel ne spune: „Urmăriți pacea cu toți oamenii și sfințenia, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul.” Evrei 12:14

În curând, versetul nostru de deschidere se va împlini: „El face să înceteze războaiele până la marginile pământului; el rupe arcul și taie sulița; el arde carele în foc” (Psalmi 46:9). Cuvântul lui Dumnezeu promite în continuare: „Nu se va mai auzi în țara ta violență , nici distrugere în hotarele tale; ci vei numi zidurile tale Mântuire și porțile tale Laudă” (Isaia 60:18). Toți cei care au fost uciși ca urmare a războiului și a altor acte violente vor fi înviați din morți (Ioan 5:28,29). Într-o zi, toți oamenii vor cunoaște pacea veșnică și vor avea ocazia să trăiască în armonie pe un pământ restaurat și perfect pentru totdeauna. Un astfel de rezultat glorios va fi culmea restaurării „tuturor lucrurilor pe care Dumnezeu le-a spus prin gura tuturor sfinților Săi profeți de la începutul lumii”. Faptele Apostolilor 3:21